

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrött, a 2013. évi november hó 12. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

A kábítószerrel visszaélés büntette miatt I.rendű vádlott és társai ellen indult büntető ügyben a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 2011. évi szeptember hó 15. napján kihirdetett B.31/2009/124. számú **ítéletét megváltoztatja, II.r. vádlott** a terhére rótt kábítószerrel visszaélés büntettét bűnsegédként követte el.

Ezért és a terhére megállapított bűncselekmény miatt II.r. vádlottal szemben az első fokon alkalmazott büntetést tekinti kiszabottnak.

Egyebekben az első fokú bíróság ítéletét I.r., II.r. és III.r. vádlottak vonatkozásában helybenhagyja.

I n d o k o l á s :

A Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság a B.31/2009/124.szám alatti ítéletével 11 vádlott büntetőjogi felelősségéről határozott. Az ítélet I. r., II. r. és III.r. vádlottak kivételével első fokon jogerőre emelkedett, így e vonatkozásban nem képezte felülbírálat tárgyát. A megyei bíróság ítéletében I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 282/A.§ /1/ bekezdés IV. fordulata és a /3/ bekezdés szerint minősülő kábítószerrel visszaélés büntettében és a Btk. 282.§ /1/ bekezdés III. fordulata és az /5/ bekezdés a/ pontja szerint minősülő kábítószerrel visszaélés vétségében. Ezért halmazati büntetésül, mint különös visszaesőt 6 év fegyházra és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. II. r. vádlottat - bűnösségét az előzőek szerint minősülő bűncselekményekben állapítva meg, - halmazati büntetésül 5 év fegyházra és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. III. r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 282/A. § /1/ bekezdés IV. fordulata szerint minősülő kábítószerrel visszaélés büntettében és a Btk. 282.§ /1/ bekezdés III. fordulata és az /5/ bekezdés szerint minősülő kábítószerrel visszaélés vétségében. Ezért halmazati büntetesként 1 év 10 hónapi - végrehajtásában 3 évi próbaidőre felfüggesztett - börtönbüntetésre ítélte. I. r. vádlott vonatkozásában megszüntette a Győri Városi Bíróság B. 302/2004/40.szám alatti ítéletéhez fűződő

feltételes szabadságot, kimondva, hogy I. r. vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. I. r. vádlottal szemben 150.000 Ft, III.r. vádlottal szemben 146.000 Ft erejéig vagyonelkobzást rendelt el. A kiszabott szabadságvesztésbe mindhárom vádlott vonatkozásában beszámította az általuk előzetes fogvatartásban töltött időt, rendelkezett a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen az ügyész mindhárom vádlott vonatkozásában súlyosításért, I. és II. r. vádlottak esetében hosszabb tartamú fő-és mellékbüntetés kiszabása, míg III. r. vádlott vonatkozásában hosszabb tartamú, végrehajtandó szabadságvesztés kiszabása érdekében jelentett be fellebbezést.

Az első fokú ítélet ellen I. és II. r. vádlott vonatkozásában védelmi oldalról is jogorvoslattal éltek, I. r. vádlott védője részben felmentés, részben enyhítés érdekében, míg II. r. vádlott és védője eltérő minősítés és enyhítés érdekében jelentettek be fellebbezést.

A fellebbviteli főügyészség átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Hivatkozott arra, hogy az első fokú bíróság abszolút hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértést nem vétett, ugyanakkor relatív eljárási szabálysértésként értékelendő, hogy a kihirdetett ítéletet több mint egy éves késedelemmel foglalta írásba és terjesztette fel másodfokú elbírálásra. Az álláspontja szerint megfelelő bizonyítékértékelő, mérlegelő tevékenység eredményeként megállapított tényállás lényegében megalapozott, azt csak annyiban kérte pontosítani, hogy a II. r. vádlott által használt hétvégi házban értékesítés céljára tartott, majd lefoglalt kábítószeres hatóanyagtartalma a jelentős mennyiség alsó határának 110,965 %-a. A forgalmazói típusú cselekmények minősítését illetően utalt arra, hogy az első fokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján helyesen vont következtetést arra, hogy I. és II. r. vádlottak a II. r. vádlott szüleinek hétvégi házában lefoglalt kábítószeres kereskedés céljából szerezték be, tartották, illetve abból értékesíttek is. II. r. vádlott ezen belül betöltött szerepe csupán az ehhez való segítségnyújtásként, vagyis bűnsegédi alakzatként értékelhető. A kiszabott büntetésekkel kapcsolatosan annak az álláspontjának adott hangot, hogy azok eltúlzottan enyhék mindhárom vádlott vonatkozásában. Hivatkozott e körben arra, hogy valamennyi fellebbezéssel érintett vádlott esetében nyomatékos súlyosító körülmény az ilyen jellegű bűncselekmények gyakorisága és a terjesztői típusú magatartások fokozott társadalomra veszélyessége. Utalt emellett arra is, hogy I. r. vádlott büntetett előéletű, többször került elítélésre kábítószerrel kapcsolatos bűncselekmények miatt is. A különös visszaeső vádlott a jelen eljárásban terhére rótt bűncselekményeket korábbi elítéléséhez fűződő feltételes szabadság próbaideje alatt követte el. Mindezen körülmények teszik indokolttá esetében a hosszabb tartamú fegyházbüntetés kiszabását. II. r. vádlott esetében a mindhárom vádlott vonatkozásában megállapítható fentebb írt súlyosító körülmények mellett a büntetés súlyosítását az is indokolja, hogy

jelen eljárásban elbírált cselekményt egy másik, vele szemben folytatott büntető eljárás hatálya alatt követte el, így vele szemben a törvényi minimumot meghaladó büntetés kiszabására tett indítványt. Álláspontja szerint III. r. vádlott vonatkozásában az első fokú bíróság nem volt figyelemmel a büntetés kiszabásakor arra, hogy a korábban szintén kábítószerrel visszaélés miatti eljárásban alkalmazott figyelmeztető jellegű büntetés nem érte el célját, ezért az egyéni prevenciók célok is szigorúbb jogkövetkezmények alkalmazását teszik szükségessé.

A másodfokú nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratban foglaltakat fenntartotta jelezve, hogy a rendelkezésre álló tényadatok alapján a tényállásban írt Mercedes 17 jelű tabletta darabszáma az első fokú bíróság által megállapított 436 db-bal szemben 442 db volt. Az időközben hatályba lépett 2013.évi C. törvényre figyelemmel / új Btk./ az alkalmazandó jogszabályokat illetően III.r. vádlott vonatkozásában az elbíráláskori, míg I. r. és II. r. vádlott esetében az az elkövetéskori Btk. alkalmazására tett indítványt azzal, hogy ez esetben III. r. vádlott cselekményei a Btk. 176.§ /1/ bekezdése és a Btk. 178.§ /1/ és /5/ bekezdése szerint minősülnek, a börtönfokozatot a Btk. 37.§ a/ pontja, a közügyektől eltiltást a Btk. 61-62 §-a, a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezést pedig a Btk. 38.§ /2/ bekezdése alapozza meg.

A másodfokú nyilvános ülésen I.r. vádlott védője a részben felmentésre, részben enyhítésre bejelentett fellebbezést fenntartotta, de a tényállást a felülmérlegelés tilalma miatt nem támadva perbeszédében az enyhítést célzó fellebbezés indokait sorakoztatta fel. Hivatkozott arra, hogy a fellebbviteli főügyészség indítványában foglaltakkal nem ért egyet, I. r. vádlott vonatkozásában nem értékelhető súlyosító körülményként, hogy a vádlott különös visszaeső, illetve hogy cselekményeit feltételes szabadság próbaideje alatt követte el, hiszen ezen körülményekhez a törvény az elkövetőre nézve külön súlyos jogkövetkezményeket fűz. Utalt a védő arra is, hogy az elkövetéskor hatályos törvény még nem szabályozta az un. középértékes büntetés kiszabást, az egyéb általános részi rendelkezések is kedvezőbb elbírálást tettek lehetővé, ezért a fellebbviteli főügyészség álláspontját osztva maga is az elkövetéskor hatályos törvény alkalmazását indítványozta. Hivatkozott emellett arra is, hogy cselekmény elkövetése óta jelentős időmúlás következett be, melyre tekintettel helye lehet a büntetés enyhítésének. Amennyiben erre az ítélőtábla nem lát lehetőséget, úgy másodsorban a védő az első fokú ítélet helybenhagyását kérte.

II. r. vádlott másodfokú eljárásra meghatalmazott védője a fellebbezést fenntartva hivatkozott arra, hogy védencét az ügyészség kereskedelemhez nyújtott bűnsegédi magatartással vádolta meg. Ezzel szemben az első fokú bíróság a kábítószer kereskedelemben önálló tettesként állapította meg a bűnösségét, azonban a tényállás nem tartalmaz olyan tevékenységet II.r. vádlottra nézve, amelyet a kábítószer

kereskedelem vonatkozásában tényállásszerű magatartásként lehetne értékelni. II. r. vádlott szerepe a cselekményben kimerült abban, hogy a I.rendű vádlott által részére, megőrzésre átadott - II. r. vádlott előtt is ismerten- kábítószer 2 hónapig tárolta, tartotta a szülei tulajdonát képező hétvégi házában. Ez a magatartása a Btk.282.§ /1/ és /2/ bekezdés b/ pontja szert minősülő jelentős mennyiségű kábítószerre tartással elkövetett kábítószerrel visszaélés büntettként értékelendő. Ezzel kapcsolatosan a védő hivatkozott arra is, hogy a nyomozás során rendkívül széles körben vizsgálta a hatóság **I.r. vádlott** kapcsolatait feltárva végül is a vásárlói körét. Ezen nyomozati munka eredményeként sem merült fel adat arra nézve, hogy II. r. vádlott bármilyen módon tevékenyen részt vett volna a kábítószer értékesítésében. A védő végül felsorakoztatta azokat a vádlott javára értékelendő körülményeket, amely az enyhébb minősülés mellett álláspontja szerint a büntetés enyhítését teszik lehetővé. Így hivatkozott arra, hogy védencének korábban kétségtelen voltak életvezetési problémái, azóta azonban házasságot kötött, gyermeke született, normális életvitelt folytat. A cselekmény elkövetésekor, - amely óta 5 éves időmúlás is bekövetkezett - büntetlen előéletű volt. Mindezekre figyelemmel az elkövetéskor hatályos törvény alkalmazása mellett a védő a szabadságvesztés fele részének felfüggesztésére tett indítványt.

III. r. vádlott védője az ügyészi fellebbezés elutasítását kérte hivatkozva arra, hogy a megyei bíróság nem tévedett, amikor III. r. vádlottal szemben felfüggesztett szabadságvesztés büntetést szabott ki. A III. r. vádlott az első fokú ítélet meghozatala óta is bizonyítja, hogy az adott büntetés e formájában is képes elérni célját, hiszen gyökeresen változtatott korábbi életvezetésén. Kétségtelen, hogy nem először áll bíróság előtt kábítószerrel kapcsolatos bűncselekmény miatt, de az adott körülményeket tekintve még sem mondható, hogy erre az életvitelre rendezkedett be, az előző cselekményt meggondolatlanul, 20 éves egyetemistaként követte el, jelen ügybe családi körülményei sodorták. A család anyagi helyzet megromlott, édesanyja rokkantnyugdíjas lett, önálló életvitelre szinte nem képes. A vádlottnak két lánytestvére van, akik közül az egyik 87%-os mértékben értelmi fogyatékos, a másik enyhe fokban. Így az egyetemet sem sikerült a vádlottnak befejezni. III.r. vádlott az eljárás megindulásakor felmérte cselekménye súlyát, kezdettől fogva saját felelősségét elismerve tényfeltáró beismerő vallomást tett, az eljárás hatálya alatt munkát vállalt Ausztriában, a családi kiadások 70 %-át ő biztosítja. Stabil párkapcsolatban él. Mindezen körülmények miatt is ma már a büntetés célján túlmutatna vele szemben végrehajtandó szabadságvesztés kiszabása, ezért a védő az első fokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A másodfokú nyilvános ülésen megjelent vádlottak csatlakoztak védőikhez.

A fellebbezésekre tekintettel az ítéletábrla a megyei bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást a Be. 348. és 349.§-a alapján teljes terjedelmében felülbírálta a fellebbezéssel érintett vádlottak vonatkozásában.

Ennek során megállapította, hogy az első fokú bíróság olyan eljárási szabályt nem sértett, amely az érdemi felülbírálat akadályát képezhetle volna. Ahogy a fellebbviteli főügyészség is hivatkozott rá, az első fokú bíróság súlyos írásba foglalási késedelembe esett, ami relatív eljárási szabálysértésként értékelendő ugyan, de komoly következményekkel járhat a büntetéskiszabás terén.

A megyei bíróság valamennyi rendelkezésre álló bizonyítékot beszerezte és tárgyalás anyagává tette. Az ügyről elmondható, hogy a bizonyítéki kör nem volt túl széles, a vádlotti vallomásokon és a nem igazán számot tevő egyéb személyi bizonyítékokon túl a szakértői bizonyítás, házkatatások, lefoglalások, tettenérés anyagai képezték. I. r. és II. r. vádlottak a kábítószerrel kereskedést mindketten tagadták, vallomásaikban következetesen egymásra hárították a felelősséget.

Az ügyben a nyomozás bejelentés alapján indult, melynek keretében a hatóság először a vásárlói, fogyasztói kört kutatta fel. Ezen személyek gyanúsított kihallgatásuk alkalmával megnevezték a beszerzési forrásukat, így került képbe, mint terjesztő III. r. vádlott is, aki gyanúsított kihallgatása alkalmával részletes feltáró jellegű beismerő vallomást tett elismerve a kábítószer terjesztését és saját beszerzési forrásaként megnevezve I. r. vádlottat, nyilatkozva arra is, hogy a kábítószer vásárlása mely időszakra esett. Bejelentés folytán a nyomozóhatóság látókörébe került II. r. vádlott is, mint aki szintén kábítószer terjesztésével foglalkozik. A nyomozóhatóság visszatérő ellenőrzések során próbálta nyomon követni I.rendű vádlott mozgását, melynek eredményeként megállapítást nyert, hogy I. r. vádlott 2008. június 25-én az esti órákban Gy.-on, III.rendű vádlott nyaralójában tartózkodik. A nyomozóhatóság tagjai a helyszínen ezt követően elfogták, a ruházatátvizsgálás során I.rendű vádlottól előkerült a 14,48 gramm mennyiségű marihuána, majd a házkatatás alkalmával 442 db tableta, mely kábítószereket a hatóság lefoglalta, vegyészszakértő bevizsgálta. Ezek azok a bizonyítékok, amelyek kiindulási pontként szolgáltak a tényállás megállapításakor. III.r. vádlott vallomását IV. r. és IX. r. vádlottak leigazolták. A tettenéréssel igazolást nyert vallomásának az a része is, hogy I. r. vádlott kábítószer értékesítésével foglalkozik. A hétvégi házban lefoglalt kábítószerrel kapcsolatosan tanúvallomást tett **1.tanú**, aki az eljárás során végig határozottan állította, - ennyiben megerősítve II. r. vádlott vallomását is,- hogy a lefoglalt kábítószert I. r. vádlott adta át azzal, hogy azt a hétvégi házban tárolják. Elmondta azt is, hogy az adott időszakban I.rendű vádlott 3-4 alkalommal elkérte II. r. vádlottól a hétvégi ház kulcsát, ilyenkor csak I.rendű vádlott és a barátnője mentek ki oda. A rendelkezésre álló bizonyítékokból az is megállapítható, hogy az I. és II.r. vádlottak hosszabb ideje ismerték egymást, tisztában voltak egymás előéletével, a két vádlott közösen is fogyasztott drogot, II. r. vádlott és későbbiekben **1.tanú** is elismerte, mindketten

tudták, hogy az I. r. vádlott által átadott zacskóban kábítószer van. Ezen bizonyítékok közül egy-egy elem kiemelhető, amely esetleg más irányba is mutathatna, de ha valamennyi bizonyítékot összességében, egymásra épülve vizsgáljuk azokból levezethető az első fokú bíróság által megállapított tényállás.

Mindezek alapján az ítélet tábla a megyei bíróság bizonyítékértékelésében, mérlegelésében logikai hibát nem észlelt. A megállapított tényállás lényegében megalapozott. A Be. 352.§ /1/ bekezdés a/ pontja szerint, az iratok tartalma alapján annyiban kell csupán pontosítani a 16. oldal második bekezdésében, hogy a hétvégi házban lefoglalt összes kábítószer hatóanyag tartalma a jelentős mennyiség alsó határának 108,38 %-a, I. r. vádlott vonatkozásában az értékesített és arra szánt kábítószer összhatóanyag tartalma a jelentős mennyiség alsó határának 114,38 %-a. A vegyészszakértői vélemény alapján megállapítható, hogy a hétvégi házban lefoglalt MDMA tartalmú tabletták száma 442 db volt, a szakértő erre a mennyiségre adta meg szakvéleményét, melynek adatait egyébként az első fokú ítélet is helyesen tartalmazza.

Nyilvánvaló elírás folytán javítani kell az ítélet 28. oldal 3. bekezdését is azzal, hogy nem I. r., hanem II. r. vádlott állította, hogy 500.000 Ft-ot adott kölcsön I. rendű vádlottnak.

Ezzel a pontosítással a megyei bíróság ítéletének tényállása teljes mértékig megalapozottá vált, így a Be. 352.§ /2/ bekezdése értelmében alapját képezhette a másodfokú bíróság határozatának is.

A tényállás alapján helyesen vont következtetést az első fokú bíróság mindhárom vádlott bűnösségére. II. r. vádlott esetében a terjesztői típusú magatartás kivételével a többi bűncselekmény megnevezése, jogi minősítése és az ehhez fűzött indokolás is helytálló. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján az első fokú bíróság csak azt tudta rögzíteni tényállásában a II. r. vádlott cselekvőségét illetően, hogy I. r. vádlott az ő hétvégi házában tárolta az eladásra szánt kábítószer. A kereskedelmet illetően tagadásban lévő I. és II. r. vádlotti vallomásokon túl további olyan bizonyítékokat beszerezni nem lehetett, amelyek alapján II. r. vádlott esetében a kereskedői magatartást illetően akár tettesi, akár társtettesi elkövetést ki lehetne mondani. Nem állnak rendelkezésre adatok arra nézve, hogy azon túl, hogy II. rendű vádlott - annak ismeretében, hogy I. r. vádlott milyen tevékenységet végez - elvállalta a kábítószer tárolását, maga is bármilyen formában, az I. r. vádlottal szándékegységben, vagy önállóan tevőlegesen is részt vett volna az értékesítésben. Ekként a Btk. 282/A.§ /1/ és /3/ bekezdése szerint minősülő bűncselekménye csak részesi magatartásként, ezen belül a Btk. 21.§ /2/ bekezdése szerinti bűnsegédi elkövetésként értékelhető. Mindezek alapján az ítélet tábla a Be. 372.§-a szerint az első fokú bíróság ítéletét **II. r. vádlott** vonatkozásában a fentiek szerint változtatta meg.

Ebből is következik, hogy az ítélet tábla **II.r. vádlott**, de a másik két vádlott esetében is az elkövetéskor hatályos törvényt alkalmazta. Egyrészt az 1978.évi IV. törvény nem tartalmazott rendelkezést a középértékes büntetés kiszabására, másrészt az I. és II. r. vádlottak terhére megállapított súlyosabb bűncselekmény büntetési tételének felső határa a mostani húsz évvel szemben 15 év volt és az egyéb általános részi rendelkezések is enyhébb elbírálást tettek lehetővé. Ezeket a vádlottakra kedvezőbb szabályokat a jelenleg hatályos törvény feltételes szabadságra vonatkozó, önmagában valóban kedvezőbb rendelkezése sem képes kompenzálni. I. r. vádlott esetében ez a kérdés fel sem vetődik, mivel eleve kizárt a feltételes szabadság kedvezményéből, míg a III.r. vádlottnál a felfüggesztés miatt nem bír relevanciával.

Az első fokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket feltárta. További súlyosító körülményként kell értékelni mindhárom vádlott esetében az ilyen jellegű bűncselekmények gyakoriságát, ugyanakkor enyhítő körülmény az első fokú ítélet kihirdetése óta eltelt további jelentősebb időmúlás, II. r. vádlott esetében a bűnsegédi elkövetés is.

Az ítélet tábla úgy találta, hogy **I.r. vádlott** esetében a súlyosítást célzó ügyészi érvelés önmagában helytálló. Ugyanakkor nem hagyható figyelmen kívül az adott cselekmény konkrét tárgyi súlya sem, a jelentős mennyiség alsó határát nem sokkal meghaladó kábítószer túlnyomó része a lefoglalás révén nem került ki a forgalomba, a védett jogi tárgyra, a közegészségre ezáltal ténylegesen nem volt ártalmas hatással. Ennek akkor is komoly hatása van a büntetéskiszabásra, ha minderre tettenérés miatt lehet hivatkozni. A bűncselekmény az adott bűncselekmény kategórián belül ekként az enyhébb megítélésű bűncselekmények közé sorolható. Erre figyelemmel az első fokú bíróság által 6 évben meghatározott szabadságvesztés nem olyan mértékben törvénysértő, amely mindenképpen a tartam felemelését tenné szükségessé. Ugyanezen okok alapján látta úgy az ítélet tábla, hogy II. r. vádlott vonatkozásában sem szükséges a szabadságvesztés tartamának súlyosítása figyelemmel a részesi cselekvősegből adódó kisebb bűnösségi fokokra is. Ezért a vele szemben megállapított bűncselekmények miatt a megyei bíróság által alkalmazott büntetést tekintette kiszabottnak. A büntetés kiszabásra vonatkozó indokolás irányából következik, hogy a büntetés enyhítésére egyik vádlott esetében sem kerülhet sor.

III.r. vádlottal szemben az első fokú bíróság enyhítő szakasz alkalmazásával a törvényi minimum alatt szabta ki a büntetést, melynek végrehajtását próbaidőre fel is függesztette.

A másodfokú bíróság a meghatározott társadalomra veszélyességet szem előtt tartva, vizsgálva az általános és egyéni büntetési célokat, az ő esetében sem állapított meg olyan további, az első fok által nem, vagy nem megfelelően értékelt büntetéskiszabási körülményeket, amely indokolná a büntetés súlyosítását. Az ítélet 11 vádlotról rendelkezett, a jogkövetkezmények belső arányosságának elemzésekor ezt sem lehet

figyelman kívül hagyni, ahogyan a fellebbezőket érintő további időmúlás következményeit sem.

Enyhítőként kell értékelni a vádlott javára szóló kedvező személyi körülményeket, kihangsúlyozva továbbá a teljes körű, nyomozást elősegítő, feltáró jellegű vallomását, együttműködését is. Úgy tűnik, hogy III.r. vádlott korábbi életvezetése jó irányba mozdult el, túljutott azon az élethelyzeten, amely a bűncselekmény elkövetése idején jellemezte. Így a kiszabott büntetés felfüggesztett formájában sem mondható súlytalannak, a 3 évi próbaidő alatt a vádlott bizonyíthatja, hogy nem tévedett az ítéletábra, amikor az első fokú bírósággal egyezően maga is úgy látta, hogy esetében a büntetési célok a szabadságvesztés végrehajtása nélkül is elérhetők.

Tekintve, hogy a további rendelkezések törvényesek, az ítéletábra egyebekben a megyei bíróság ítéletét a Be. 371.§ /1/ bekezdése alapján I. r., II.r. és III.r. vádlottak vonatkozásában helybenhagyta.

Győr, 2013. november 12. napján

Dr.Kovács Tamás sk.	Dr.Takácsné dr.Helyes Klára sk.	Dr.Miklós Mária sk.
a tanács elnöke	a tanács tagja, előadó	a tanács tagja

Z á r a d é k :

Ez az ítélet és ezáltal a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 2011.szeptember 15.napján kihirdetett B.31/2009/124.szám alatti ítélete I. r., II. r. és III. r. vádlottak vonatkozásában, meg nem változtatott részében a mai napon jogerőre emelkedett és fel nem függesztett részében végrehajtható.

Győr, 2013.november 12. napján

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

a kiadmány hitelül kiadó